SERGEJ LUKJANĚNKO
VLADIMIR VASILJEV
DENNÍ HLÍDKA
ARGO
TRITON

ARGO

Ukázka elektronické knihy

SERGEJ LUKJANĚNKO
VLADIMIR VASILJEV

DENNÍ HLÍDKA

SERGEJ LUKJANĚNKO
VLADIMIR VASILJEV

DENNÍ HLÍDKA

ARGO 2016

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko, Vladimir Vasiljev
Denní hlídka

Russian title Дневной Дозор
Copyright © S.V.Lukianenko, V.N.Vasiliev, 1998
Translation © Libor Dvořák, 200, 2016
Cover © Kateřina Bažantová, 2016
© Argo, 2016

ISBN 978-80-257-1892-6 (váz.)
ISBN 978-80-257-1914-5 (e-kniha)

Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz

Tento text hanobí věc Světla. Jeho šíření je zakázáno.

Noční hlídka

Tento text hanobí věc Tmy. Jeho šíření je zakázáno.

Denní hlídka

Jakákoli shoda jmen, názvů a událostí je čistě náhodná a nevztahuje se ke světu lidí.

ČÁST PRVNÍ

NEPOVOLANÝM VSTUP POVOLEN

Ukázka elektronické knihy

PROLOG

Vstup do tohoto domu žádnou zvláštní úctu nevyvolával. Číselný zámek je poškozený a nefunguje, všude pod nohama se povalují špačky od levných cigaret. Výtahová kabina je popsaná primitivními grafitti, v nichž se slovo Spartak objevuje stejně často jako tvrdé vulgarismy; tlačítka jsou propálená cigaretami a pečlivě zalepená zkamenělou žvýkačkou.

Taky dveře bytu ve třetím patře odpovídaly tomu, co se dalo vidět už u vchodu – potažené byly jakousi fádní koženkou ještě ze sovětských časů, na kterou kdosi přišrouboval laciné hliníkové číslice.

Než Nataša stiskla zvonek, na okamžik zaváhala. Když zabloudíte do takovýchto míst, není v co doufat. A když už je člověk tak zpitomělý, že je ochoten uchýlit se k službám magie, má raději nejdřív otevřít noviny, zapnout televizi nebo si pustit rádio. Tam najde seriózní salóny a zkušené senzibily s mezinárodními diplomy… Stejně je to všechno podfuk, to dá rozum. Ale aspoň se vše bude odehrávat v příjemném prostředí a na patřičné úrovni… a ne v takovémhle útočišti beznadějných smolařů.

Nakonec přece jen zazvonila – když už sem vážila tu cestu.

Několik minut to vypadalo, že byt je prázdný. Pak se ale ozvaly kvapné kroky, kroky člověka, který spěchá a z nohou mu padají sešlapané pantofle. Laciná špehýrka na okamžik ztmavla, pak cvakl zámek a dveře se rozlétly.

„Ježíš, jsi to ty, Natašo? Tak pojď dál…“

Lidé, kteří člověku začínali okamžitě tykat, se jí nezamlouvali nikdy – dokonce ani v případech, kdy by tykání sama dala přednost; jenže i tak je snad alespoň pro pořádek dobré zeptat se napřed na svolení, ne?

Žena, která jí otevřela, už ji bez dlouhých cirátů popadla za ruku a táhla ji dovnitř s výrazem tak upřímné pohostinnosti v již nemladé a nápadně zmalované tváři, že se proti tomu stejně nedalo nic dělat.

„Kamarádka mi říkala, že prý…“ spustila Nataša.

„No jistě, jistě, všechno vím, děvenko," zamávala rukama paní domu. „Jéžiš, ale nezouvej se, stejně jsem zrovna chtěla uklízet… Ačkoli dobře, seženu ti něco na nohy."

Nataša se s těžko potlačovaným odporem rozhlédla kolem sebe.

Předsíň nebyla vlastně nijak malá, ale strašlivě zaneřáděná a zavalená krámy. Žárovka u stropu sotva žhne, ta bude mít tak třicet wattů, ale celkovou ubohost to stejně nezakryje. Na věšáku visí hotové hory šatstva včetně ondatrového kožichu, asi molům pro radost. Neurčitě šedé linoleum na podlaze se na mnoha místech odchlipuje. K tomu poklízení se paní domu zřejmě chystá už dlouho…

„Ty se menuješ Nataša, dcerunko? Já jsem Dáša."

Dáša byla tak o patnáct či dvacet let starší než ona sama. Přinejmenším. Skutečně mohla být Natašinou matkou, ale to by jí velkou radost neudělala… Kyprá, s nemytými mastnými vlasy, s jasným, ale oloupaným lakem na nehtech, v sepraném županu a v nemožných pantoflích, které se jí rozpadaly na bosých nohou. Nehty u nohou měla taky nalakované – panebože, něco tak vulgárního se hned tak nevidí!

„Vy jste zaříkávačka?" zeptala se Nataša. A v duchu, pro sebe dodala: A já jsem zase kráva!

Dáša přikývla. Sehnula se a z hory všelijakých škrpálů vytáhla gumové pantofle. Ty nejpitomější ze všech, co jich lidstvo kdy vymyslelo – se spoustou čnících gumových špalíčků. Takový sen šíleného jogína. Většina těch špalíčků už se dávno olámala, ale o to pohodlnější pantofle nebyly, spíš naopak.

„Vobuj si to!" navrhla nadšeně Dáša.

Nataša jako zhypnotizovaná shodila střevíčky a gumové pantofle si nazula. Sbohem, punčocháče! To bude ok! Co je platné, že jste vychvalované značky s vychvalovanou lycrou. Všechno na světě je podvod, vymyšlený práskanými pitomci. Pitomec to vymyslel, ale ti chytří na to neznámo proč skáčou.

„Jojo, jsem zaříkávačka," sdělila jí Dáša, bděle kontrolující proces obouvání. „To jsem zdědila po babce. A taky po mámě. Ty byly taky zaříkávačky a pomáhaly lidem, my to máme v rodině… Heleď, pojď do kuchyně, Natašo, já nějak nemám v pokojích uklizíno…"

Nataša se už poněkolikáté během pár minut proklela a vydala se za paní domu. Kuchyně všechna její očekávání potvrdila. Ve dřezu hora špinavého

nádobí a uprostřed místnosti upatlaný stůl, z něhož po jejich příchodu kamsi dolů líně odlezl šváb. Podlaha celá lepkavá, okna po zimě samozřejmě nemytá a stínidlo na lampě zaneřáděné mušinci.

„Sedni si!“ Dáša zpod stolu obratně vylovila štokrle a postavila ho na čestné místo – mezi stůl a lednici, což byl prastarý, křečovitě se otřásající Saratov.

„Děkuju, já můžu postát.“ Nataša se skálopevně rozhodla, že tady si nesedne. Štokrle vzbuzovalo ještě méně důvěry než stůl nebo podlaha. „Dášo… Nebo Darjo?“

„Darjo.“

„Já jsem se, Darjo, vlastně chtěla jen dovědět…“

Žena pokrčila rameny. Cvakla vypínačem rychlovarné konvice, což byl zřejmě jediný předmět, který nepůsobil dojmem, že ho majitelka bytu sebrala u popelnic. Podívala se na Natašu.

„Jo tak dovědít… A co by to tak mělo bejt, děvenko? Dyť je to na tobě stejně všechno rovnou vidět...“

Na okamžik se Nataši zmocnil nepříjemný, souživý pocit, že je v kuchyni málo světla. Všechno zešedivělo a ztichl jak dýchavičný klapot lednice, tak monotónní hukot aut dole na hlavní ulici. Otřela si čelo, orosené ledovým potem. To bude z toho vedra. Je léto, venku je žár, k tomu ta dlouhá cesta metrem a pak nával v trolejbuse… Proč ona si nevzala taxíka? Že poslala pryč řidiče, to dá rozum – vždyť by se styděla i jen naznačit, kam a proč jede… Ale taxíka si vzít mohla.

„Tak von ti utek starej, viď, Natašenko,“ řekla jí Darja laskavě. „Před dvěma tejdenkama. Najednou – prostě naházel věci do kufru a pryč. Bez velkejch hádek a scén, že jo? Byt ti nechal, auto taky. A šel k tý mladý mrše černovoký… a to ty přece taky nejsi stará, dcerunko.“

Tentokrát už Nataša na „dcerunku“ nereagovala. Zoufale vzpomínala, co všechno své přítelkyni vykládala a co ne. O té „černovoké“ snad nepadlo ani slovo. I když je to fakt – opravdu je snědá, černovlasá… Nataši se znovu zmocnil nerozumný, oslepující vztek.

„Však já vim, proč vod tebe vodešel, Natašenko… A nezlob se na starou ženskou, že ti říká dcerunko – já vim, že jsi silná ženská, kerá je schopná žít podle vlastní hlavy, ale vy všechny jste jako moje rodný céry… Děti jste neměli žádný, viď, Natašenko.“

„Neměli," šeptla Nataša.

„A proč né, děvenko moje zlatá?" Zaříkávačka káravě zakroutila hlavou. „Poniváč von chce dcerku, že jo…"

„To ano…"

„A žes mu ji neporodila?" pokrčila rameny Darja. „Podívej – třeba já mám dětí pět. Dva nejstarší šli k armádě. Jedna holka je vdaná a teď se stará vo dítě, druhá eště studuje. A pak mám eště toho nejmenšího, rošťáka jednoho…" Učinila rozmáchlé gesto rukou. „Jen se posaď…"

Nataša bez nadšení poslechla a kabelku si křečovitě přitiskla na kolena. Pak se pokusila převzít iniciativu:

„Prostě se to tak seběhlo. Já bych mu to dítě klidně porodila, ale přece si kvůli tomu nezničím kariéru."

„Což to je taky pravda," nehodlala se přít zaříkávačka a promnula si tvář dlaněmi. „Ty to musíš vědět líp… Jenže teď bys chtěla, aby se vrátil, co? Protože proč ti utek? No jelikož ta černovoká už je s nim v naději…, však si s tim taky dala práci. Pěkně ho vyslechla, politovala, v postýlce s nim pošpásovala… Protože jsi chlapa měla výbornýho, vo takovýho by stála každá. A ty ho ale stejně chceš zpátky, viď? Že ho chceš zase domu?"

Nataša pevně stiskla rty.

„Ano."

Zaříkávačka si povzdechla:

„Což jo… vono by to šlo."

Její tón se nepostřehnutelně proměnil a teď byl tíživý a naléhavý:

„Jenže to bude kříž. Vono není těžký ho vrátit, těžší je ho udržet."

„Já ho ale stejně chci!"

„Vona každá z vás v sobě má kus magický síly, dcerunko." Darja se teď naklonila přes stůl a očima Natašu doslova provrtávala. „Takový normální, ženský, vodvěký. Akorát že tys na ni pro samou kariéru zapomněla, a tos teda neměla. Ale nevadí. Já ti pomůžu. Jenomže to budeme muset rozdělit na tři etapy."

Lehce pleskla pěstí do stolu.

„Takže za prvý. Poradím ti takový kouzlo. To žádnej velkej hřích není… A mužíčka ti vrátí do baráku. Vrátí, ale neudrží, to si pamatuj."

Nataša nejistě přikývla. Zaříkávání rozdělené do „tří etap" jí připadalo jaksi nepatřičné – zvlášť v tomhle bytě a od téhle ženy…

„Za druhý: Ta černovočka nesmí to dítě porodit. Poniváč jesli ho porodí, tak si mužíčka stejně neudržíš. A tady to chce velkej hřích, protože my musíme ten nevinnej plod zničit…“

„Co to proboha říkáte!“ zachvěla se Nataša. „Já rozhodně nehodlám skončit před soudem!“

„Jen se neboj, Natašenko, trávit ho nebudem. To se akorát takhle udělá rukama,“ a zaříkávačka to hned předvedla, „a pak už jen tlesknu… Což je celá práce a taky celej hřích. Tak jakejpak soud?“

Nataša mlčela.

„A teď za třetí. Ty sama porodíš dítě. S tim ti taky pomůžu. Bude to holčička, krásná a chytrá, tobě ku pomoci a muži pro radost. A tim budou všechny tvoje bolesti zažehnaný.“

„To myslíte vážně?“ řekla tiše Nataša. „A vy to tedy všechno…“

„Já ti to řeknu takhle,“ vstala Darja od stolu. „Když řekneš jo, tak se to přesně takhle stane. Zejtra se tvuj muž vrátí domu a pozejtří černovočka přijde vo to, co si s nim upletla. Peníze vod tebe žádný nevemu, dokuď mi je sama nepřineseš. Ale pak si je teda vemu, a hodně, to ti říkám rovnou a při pánubohu na to přísahám.“

Nataša se ušklíbla:

„A co když vás podfouknu a nic vám nepřinesu? Všechno už přece bude hotový a…“

Zarazila se v půli věty. Zaříkávačka si ji mlčky měřila přísným pohledem. A taky s lehkým soucitem, asi jako matka nerozumnou dceru…

„Ale nepodfoukneš, Natašenko. Jen si vo tom popřemejšlej a sama přídeš na to, že by nebylo dobrý mě podfouknout.“

Nataša namáhavě polkla naprázdno. Pak se pokusila zažertovat:

„Takže přímá platba proti dodanému zboží?“

„I ty moje podnikatelko,“ pronesla s ironickou převahou Darja. „Kdo by tě takovouhle měl rád – takovouhle přechytralou a do kšeftu. Ženská musí dycky bejt tak trochu husa…, tak je to… Proti dodanýmu zboží… Proti trojímu zboží!“

„A kolik?“

„Pět.“

„Čeho pět?“ zeptala se Nataša nechápavě. „Já si myslela, že je to mnohem levnější!“

„Kdybys chtěla jen vrátit chlapa, tak to bude levnější. Jenže ti za chvíli zase uteče. Proto ti taky nabízím vopravdickou pomoc a spolehlivý prostředky."

„Souhlasím," přikývla odhodlaně Nataša. Zmocnil se jí pocit mírné nereálnosti všeho, co se tu právě odehrávalo. Takže stačí tlesknout a zatím nenarozené dítě se nenarodí nikdy? A pak se tleskne ještě jednou a ona tomu blbečkovi milovanýmu porodí holku?

„Bereš na sebe ten hřích?" zaútočila na ni znovu zaříkávačka.

„Hřích, hřích – toho se aspoň jednou za život dopustila každá ženská!" odsekla tentokrát dost podrážděně Nataša. „A třeba ani žádný dítě nečeká!"

Zaříkávačka se odmlčela a jako by se do čehosi zaposlouchávala. A pokývala hlavou:

„Ale čeká… A jak se zdá, měla by to vopravdu bejt holka..."

„Já to beru!" skočila jí už skoro vztekle do řeči Nataša. „A ty hříchy na sebe taky vezmu – jaký chceš. Takže domluveno?"

Zaříkávačka si ji znovu změřila s přísnou nepřízní v oku:

„To ne, děvče zlatý. Žádný beru na sebe všechny hříchy, jaký chceš. To bych na tebe mohla navěsit kdeco. Svýho i cizího… a ty aby sis to pak před pánembohem zvodpovídala sama."

„To nech na mě."

Darja si povzdechla:

„Jak jsou mladý, tak jsou hloupý. To si myslíš, že pánbu je zvědavej na to, aby se v tom pak přehraboval? Každej hřích po sobě zanechává stopu, no a podle těch stop je potom taky každej z nás posuzovanej… Ale nic, ty se neboj. Já ti nic cizího nepodstrčím."

„Však já se nebojím."

Jenže zaříkávačka jako by ji už neposlouchala. Už zase jen strnule seděla a snad něčemu naslouchala:

„No nic… Dáme se do práce. Podej mi ruku!"

Nataša k ní nejistě napřáhla pravou ruku a s obavou se zadívala na drahý briliantový prsten. Sice jde z prstu dolů ztěžka, ale přece jen…

„Co…"

Čarodějnice ji do malíku píchla tak obratně a rychle, že to ani nezabolelo. Pak už se Nataša jen uhranutě dívala na rychle nabývající rudou krůpěj. Darja naprosto samozřejmě odhodila tenkou a jako žihadlo ostrou

Ukázka elektronické knihy

zdravotnickou jehlu do talíře s vystydlými zbytky boršče. Přesně takovými jehlami se v laboratoři odebírá krev.

„Jen se ničeho neboj, já to všechno mám sterilní, i ty jehly jsou jednorázový."

„Co si to dovolujete?!" Nataša se pokusila ruku vytrhnout, ale Darja ji nečekaně pevně sevřela a otočila dlaní dolů.

„Drž, ty můro! Nebo tě budu muset píchnout ještě jednou!"

Pak z kapsy vytáhla lékárenskou lahvičku z tmavohnědého skla. Etiketa byla zpola stržená, ale na zbytku se ještě dala přečíst počáteční písmena: „Na…" Babice obratně odšroubovala zátku, nastavila hrdélko pod Natašin malík a celou její rukou zatřásla. Kapka krve se utrhla a skanula dovnitř.

„Někerý si myslej," pronesla spokojeně, „že čím víc je v kouzlu krve, tim je silnější. Jenže tak to nejni. Krev musí bejt kvalitní, ale kolik jí je, na tom nesejde…"

Čarodějnice otevřela lednici a vytáhla odtud půldecovou lahvičku vodky Privet. Nataša si vzpomněla, že její řidič těmhle lahvičkám říká vyprošťováky…

Několik kapek vodky spotřebovala na kousek vaty, který si Nataša poslušně přiložila k prstu. Zbytek kořaly jí babice nabídla:

„Dáš si?"

Nataša si náhle živě představila probuzení zítra ráno – někde na druhém konci města, okradená, znásilněná a bez sebemenšího ponětí, co se to s ní vlastně stalo. Zakroutila hlavou.

„Tak si cvaknu já." Darja přiložila vyprošťovák k ústům a jediným mocným douškem vodku vysála. „Vono se člověku hned líp to… pracuje. A ty… se mě neboj, nejni proč. Já se loupežema neživim."

Několik kapek alkoholu ze dna lahvičky přimísila ke krvi. A pak, aniž by si něco dělala z Natašina zvědavého pohledu, do kouzelného lektvaru přidala sůl, cukr, horkou vodu z rychlovarné konvice a nakonec nějaký prášek, pronikavě vonící po vanilce.

„Co je to?"

„To máš rýmu, nebo co? Přece vanilka."

Čarodějnice jí hnědou nádobku podala:

„Na."